

EDO RODOŠEK

NELOČLJIVA
DVOJICA

*Znanstveno fantastični
roman*

ZALOŽNIŠTVO JUTRO

1. Iščem se

Martin Slavik je za trenutek odmaknil oči od okularjev in si pomel pekoči veki. V duhu je preklel optično anomalijo v teleskopskem sistemu – saj to očitno ni moglo biti nič drugega – predno se je z očmi spet naslonil na obrobo okularjev iz mehke plastike. Vrag naj pobere to komplicirano napravo in cel Falcon z njo vred. Velja za najboljši satelitski observatorij, kar jih kroži okrog Zemlje, montirali so ga cela tri leta in stal je Namirinovo korporacijo težke milijarde – pa kljub temu ni imun za take banalne okvare.

Martin je zmanjšal povečavo, nato je prešel s strereo na mono opazovanje, menjaval je filtre za posamezne valovne dolžine svetlobe – a nič ni pomagalo. Tisto *nekaj* – neznatna, motna pegica, sredi množice znanih ozvezdij – je ostala, kjer je bila. Pa ne bi smela biti; nobena od najnovejših astro kart ni tam prikazovala drugega kot praznino.

Utruženo je zavzdihnil, se previdno odrinil od svojega stola in se v zraku počasi in lagodno zavrteel točno za toliko, kot je bilo treba. Zdaj, tretji mesec njegovega službovanja na Falconu, mu gibanje v breztežnosti ni več delalo težav.

S sponko na pasu se je pripel za sedež ob sekundarnem teleskopu in potegnil zaščitno prevleko z njegovega okularja. Mora se zatrdno prepričati, da ne gre za kak njegov strokovni spodrseljaj, kajti sicer se bo krepko osmešil pred svojimi tremi kolegi.

Tudi druga, neodvisna naprava je pegico zaznala na istem mestu, samo da se je ta zaradi manjše povečave reducirala v piko. To pa je nedvomno pomenilo, da to sploh *ni* anomalija, ampak čvrsta, bolj ali manj razpršena materija. Vrnil se je na primarni teleskop, nastavil podatke za fotografiranje in nato nemirno mencial tistih nekaj debelih ur, kolikor je trajala ekspozicija. Vražja smola, da ima Avram Nikopulos, ki bi moral nocoj dežurati z njim, prav nocoj močno vročico. Premišljal je, ali naj videofonira svoji kolegici Asti, ki je delala na radioteleskopu v Canberri, da bi preverila to njegovo odkritje še na njihovi napravi. Ko pa je preveril časovno razliko in ugotovil, koliko je ura tam, se je premislil. Sploh pa – če tista pegica sploh oddaja kako valovanje, Asta najbrž ne bi mogla izluščiti tega nadvse šibkega signala iz poplave vsesplošnega radijskega onesnaževanja. Sploh pa bi mu potem stari Pavone upravičeno očital, da je s tem prekoračil svoja pooblastila.

Med čakanjem je naredil še vse kontrolne preverbe na optičnem skenerju, nato pa se je skrbno lotil še dolgotrajne masne telemetrije. Vse dobljene podatke je nato vstavil v računalnik in ko je na monitorju zagledal sumarne rezultate, je tako osupnil, da mu je za trenutek zastal dih.

Računalnik mu je dopovedoval, da se tisto *nekaj* giblje v smeri, ki bo prej ali slej približno kolidirala s tiri notranjih planetov sončnega sistema.

Precej časa je sedel nepremično in skušal premišljevati karseda racionalno. Najbrž vse skupaj ni nič; njegovo opazovanje ima kakšno skrito napako. Pa četudi je res kaj na tem, je časa na pretek, da to pozneje skrbno preveri in analizira cela kopica specialistov, mnogo sposobnejših od njega. Ampak – kaj pa, če je ta reč le pomembna, morebiti celo senzacija, vsaj za astrofizikalno srenjo? In kaj, če to pegico kmalu zapazi še kdo drug? Dolgo mencanje bi lahko pomenilo izgubo prvenstva njihovega, Falconovega observatorija, ki po pravici velja za

najprestižnejše astrofizikalno oko planeta. In on, Martin Slavik, bi bil kriv za to. Zulu Kananga bi ga ne le priči odpustil, ampak bi tudi dosegel, da bi bila njegova atrofizikalna kariera končana za vedno.

Po dolgem obotavljanju se je Martin odločil, da zbudi svojega šefa Luigija Pavoneja. Bivalni prostori observatorija Falcon – njihove spalne koje, dnevna soba in telovadnica – so bile nameščeni v velikem vrtljivem obroču, kjer so uživali tudi razkošje delne gravitacije.

Zvonilo je v prazno že toliko časa, da je že nameraval prekiniti poziv, ko je le zaslišal zaspani šefov glas. Video zveze ni vzpostavil.

»Ja, kaj je? V tvoje lastno dobro upam, da je dovolj pomembno, da me budiš ob taki nečloveški uri.«

Karseda na kratko mu je Martin poročal o dejstvih in se ob tem vzdržal kakršnih koli domnev. Kljub temu so zdaj celo njemu samemu lastne besede zvenele nekam fantastično.

»Plinski ali prašni oblak, najbrž,« je zamomljal njegov sogovornik.

»To sem tudi sam pomislil, profesor, a masna telemetrija mi je to ovrгла. Masa tega – karkoli že je – je precej prevelika.«

»Kdaj naj bi to tvoje čudo prispelo približno do kolizijske točke?«

Martin se je obotavljal. »Pa, analizirati sem utegnil vse skupaj samo sedem ur, kar je seveda premalo časa za točnejšo prognozo, a dobljeni rezultati se gibljejo v intervalu med 10 in 70 leti.«

Pavone je izustil nekaj sočnega v svojem melodičnem rodnem jeziku. »In samo zato me budiš? Preketo malo me briga, če bo dolgo po moji smrti kak asteroid letel nekje mimo Plutonove krožnice!«

Martin je skušal skrbno izbirati besede, da njegov sogovornik ne bi kar takoj odložil slušalke. »Bojim se, profesor, da ne gre le

za osamljeno telo, ampak najbrž za cel roj asteroidov, in da bo trajektorija tega roja morebiti šla bliže Zemlji kakor Plutonu. Seveda pa se lahko tudi motim; preveč neznank je še. A vseeno mislim, da smo v prihodnjih tednih dolžni gibanje tega roja pazljivo proučiti.«

»Ustavi se no malo, poba,« ga je prekinil šef. »Kdaj pa si ti včeraj nastopil svoje dežurstvo?«

»No, že okrog enih popoldan. Lars je namreč dobil nujni poziv, da se mora takoj vključiti v interaktivno mrežo Galaxy; sami veste, da se od tega ni smel niti za trenutek odtrgati. Šele pred kratkim je končno lahko odšel spat.«

»Aha,« je zarenčal Pavone. »Zdajle je – mmm – nekaj čez šest zjutraj, torej bolščiš brez počitka že več kot sedemnajst ur tja gor. Ti da to dejstvo kaj misliti?«

Martin se je moral premagati, da ni povišal glasu. »Profesor, prepričan sem, da nimam prividov, če namigujete na kaj takega. Oba sistema kažeta isto in sami veste, da so vzdrževalci oba testirali pred kratkim. Saj ne terjam, da mi kar verjamete na besedo; edino to vas prosim, da še sami preverite moje rezultate. In ker je medirob dal tudi bolnemu Avramu uspavalo ...«

»... si si pač mislil – naj pride starec, saj itak ne rabi spanca, kaj? No, dobro, se bom pač priplazil tja k tebi takole bos in z nočno čepico na glavi. Vsaj kavo mi skuhaj tačas – kavo, razumeš, ne kakšnih redkih pomij. Pa veliko naj je bo.«

Ko sem pozno popoldne končal zadnjo domačo nalogo, se je oglasil tihi zven električnega gonga in nekaj trenutkov pozneje sem zaslišal korake roboslužkinje, ki se je vzpenjala po stopnicah. To je pomenilo, da se je moja mati končno le zdramila in da zdaj hoče imeti v posteljo svoj prvi dnevni obrok – zajtrk bi temu seveda težko rekli – kvazikavo s sladilom in sintetično pecivo. Vedel sem, da bo mati po zajtrku in tuširanju

posvetila nekaj ur izbiri najprimernejših oblačil in skrbnemu ličenju, nakar se bo začela po videofonu dogovarjati s katerim od številnih znancev in znank, kam naj bi se odšli tisti dan zabavat. Nekoč sem pomislil, da jim je najbrž – kljub neznanski velikosti našega mesta – včasih kar težko najti lokal, kjer še niso veseljačili.

Ponavadi se je približno ob času, ko sem si iz hladilnika nabiral nekaj za svojo hladno večerjo, moja mati elegantno pripeljala dol po gibljivih stopnicah in mi pomignila, da jo zdaj smem poljubiti na hladno lice. Seveda zelo previdno, da ji ne bi posnel kaj ličila. Nato se mi je kratko nasmehnila in odšla. Kar pogosto se sploh še ni vrnila do časa, ko sem moral zjutraj v šolo.

Bil sem edinec in ker je moja mati ovdovela po komaj treh letih zakona, se svojega očeta sploh nisem spominjal. Mati je tudi po očetovi smrti obdržala svoje razsipniške navade in je brezskrbno zapravljala več kot solidno premoženje, ki nama ga je zapustil moj oče. Sčasoma sem se navadil na dejstvo, da jo praviloma videvam bolj malo, saj je prespala večino tistih ur, ko sem bil buden jaz.

Živel a sva v sorazmerni blaginji, zato nisem imel nobenih posebnih skrbi razen učenja. Tako v osnovni šoli, kot tudi v gimnaziji sem bil med najboljšimi v razredu, najbrž zaradi svojega dobrega spomina in prirojene tekmovalnosti. Tako mi je ostalo dovolj časa tudi za to, da sem nenehno spoznaval tako svetle kot tudi senčne strani življenja okrog sebe. Rad sem se pogovarjal z ljudmi; ne le s svojimi sošolci, ampak tudi s starejšimi. Pogosto sem še pozno v noč brskal po globalnetu, včasih pa sem se spustil celo v tako čudaštvo, da sem čital knjige.

Prave, starodavne knjige – leposlovje v izvorniku in prevodih, potopise, včasih celo poezijo. Zelo rad sem prebiral najboljša dela znanstvene fantastike iz njene zlate dobe, pa tudi več

desetletij stare futuristične romane in znanstvene prognoze. Nikakor nisem mogel razumeti, da so vsa pretekla desetletja ostali politiki domala vseh držav gluhi in slepi za takratna svarila najbolj daljnovidnih znanstvenikov, ki so bili bodisi ironizirani bodisi preprosto prezrti.

Moje resnično, strastno zanimanje, kateremu sem bil pripravljen žrtvovati vse drugo v življenju, pa je veljalo vesolju; predvsem vsemu, kar je bilo na ta ali oni način povezano s potovanjem med zvezdami.

Mislil, da je ta moja zavzetost, ki jo je moja mati posmehljivo imenovala obsedenost, pognala svoje korenine že v mojem ranem otroštvu. Že od malih nog sem se ob pogledu na zvezdnato nebo zavzeto in spoštljivo spraševal – odkod vse to? V gimnaziji se mi je ta otroška očaranost samo še poglobila in se sčasoma prelevila v moj samoumevni, edino mogoči življenski cilj. Hotel sem postati astronaut; vsi drugi poklici so bili zame nepredstavljeni.

Želel sem si nekoč potovati med planeti našega osončja, kot so to storili Hume, Nakamura in Sikorsky, moji edini pravi idoli. Ko je nekoč fizikalni krožek naše šole obiskal znan zunanji predavatelj in nam povedal, da spadamo prav mi v tisto generacijo, ki bo morda prva lahko potovala tudi izven našega osončja, mi je to kar zaprlo sapo. Odslej sem natihem sanjaril le še o tem – vse drugo je postalo zame nepomembno in ničevno.

Holovizije nisem gledal kaj dosti, razen določenih glasbenih oddaj etno glasbe iz prejšnjih časov, ki jih je bilo seveda zelo težko zaslediti, pa še to ob nemogočih nočnih urah. Ob tem se včasih med brskanjem po programih nisem mogel izogniti kratkim odlomkom holovizijskih poročil. Ti pa so mi tuintam razodeli taka dejstva, o katerih nisem izvedel v šoli skoraj nič. Na ta način sem nekje v višjih razredih gimnazije prišel do spoznanja, da postajajo pogoji za življenje na naši ljubi Zemlji vse bolj nevzdržni.

»... globalne klimatske spremembe pa ne povzročajo samo katastrofalne razmere v poljedelstvu in transportu, ampak naglo spreminjajo tudi zemljevide na našem kontinentu. Tudi evropske agencije poročajo o novih izgubljenih bitkah z neustavljivimi poplavami, ki so posledica naraščanja gladine morja zaradi taljenja polarnih kap. Tekom letošnjega leta so bili prisiljeni evakuirati velik del rodovitnih ravnin severnega dela Nemčije, v Italiji pa celotno Padsko nižavje vse do Milana. Ruski mesti Omsk in Novosibirsk, ki sta bili v prejšnjem stoletju okrog 1500 km globoko v celini, sta zdaj postali morski pristanišči. Protipoplavne nasipe okrog Londona in Kopenhagena so morali prejšnje četrletje ponovno povišati, podobno obrambo pripravljajo tudi za Berlin in Rim, medtem ko se Romunija pripravlja evakuacijo Bukurešte, ker ni mogla zbrati dovolj sredstev za podoben ukrep ...«

Zdaj sem moral seveda preleteti kar nekaj programov, ki so gostobesedno opevali neverjetne lastnosti novega in še boljšega detergenta.

»... za vse ljudi, razen za peščico milijarderjev, ki se lahko umaknejo v svoja izolirana, umetno ustvarjena okolja. Vsi ostali pa moramo prenašati posledice norega porabniškega načina življenja zadnjih dveh ali treh generacij ...«

Sredi stavka so vame treščili vsiljivi zvoki in slika bujne lepote, ki je ponujala čudežno shuševalno kremo, ki ...

»... eksplozivna rast prebivalstva, zlasti v najrevnejših deželah, ob stalnih migracijah zaradi naraščanja morske gladine, povzroča vse bolj neznosno prenaseljenost. Tudi največji optimisti med politiki in vodilnimi gospodarstveniki si ne morejo več zatiskati oči pred dejstvi – globalnim pomanjkanjem vseh naravnih virov, vse hujšo onesnaženostjo okolja in docela nepredvidljivim, včasih čisto podivjanim podnebjem ...«

Zdaj sem se že navadil na to, da moram pred holovizorjem menjavati programe vsaj pol ure, da bolj ali manj slučajno ujamem zares pomembne novice.

»... bolj ali manj nesposobne vlade držav, ki kažejo s prstom druga na drugo, same pa ne ukrenejo nič resnično učinkovitega, so se končno uspele sporazumeti vsaj o tem, da skupaj financirajo megaprojekt medzvezdne odprave ...«

Prišipičil sem ušesa in si potegnil stol bliže.

»... šušlja se, da bo najverjetneje ta megaprojekt poverjen naši državi, ki ima glede tega relativno najboljše možnosti. Naš planet je očitno postal podoben potapljaški ladji, ki je ni več možno rešiti in podgane na njej – zlasti tiste najmočnejše – si očitno želijo nekako pobegniti z nje ...«

Ponovno nooova zobna pasta, ki vam bo ... Odložil sem daljinec in se odpravil ven.

Tik pred maturo sem izvedel nekaj več o nedavno začetem megaprojektu *Exodus*, katerega glavni namen je bil, da prouči možnosti za kolonizacijo kakega planeta izven sončnega sistema. Mediji so poročali, da v korporaciji *Interstellar Voyage*, ki je bila v večinski lasti multimiliarderja Arkadija Namirina, tečejo skrbne in seveda zelo drage raziskave v tej smeri.

Ko sem prvič slišal o tem, sem bil tako očaran, da sem začutil mravljince vzdolž hrbtenice. Še predno sem izvedel kakršne koli podrobnosti, me je ta ideja resnično pritegnila, kajti v njej sem v svoji mladostni naivnosti videl predvsem pustolovsko plat. Povod za to, da sem se po maturi s tako strastjo in zagnanostjo oklenil študija astronavigacije, pa je imelo neko predavanje.

Tisti znameniti dan sem se čisto spontano odločil, da pojdem poslušat predavanje Ramona Bastiglie, svetovno znanega znanstvenika, ki je imel kar dva doktorata – iz nevrologije in iz kibernetike. Govorilo se je, da je eden najresnejših kandidatov za novega direktorja megaprojekta *Exodus*.

Tisto dopoldne sem s svojo stalno družčino igral namizni tenis in ob tem čisto pozabil na uro, nakar sem moral še ves

prepoten zdirjati s kolesom vse tja do poslopja korporacije *Interstellar Voyage*. Kljub svojemu hitenju pa sem ugotovil, da se je bilo tam predavanje že začelo, tako da sem se moral tiho splaziti prav v zadnjo vrsto predavalnice.

»... pri iskanju primerne destinacije je bilo treba seveda upoštevati nekaj izhodiščnih, za življenje neobhodnih pogojev: sprejemljiva masa planeta, nestrupena kisikova atmosfera, obstoj vode in seveda tisto praktično najpomembnejše – še dosegljiva oddaljenost od Zemlje.«

Bil sem predaleč, da bi lahko natančneje presodil videz predavatelja; vendar pa sem videl, da je visok in vitek, športno zagorel, nekje sredi štiridesetih in zelo samozavestnega vedenja.

»Pri masi zaželjenega planeta so postavili interval med 0,6 in 1,4 zemeljske mase, spodnjo mejo vsebnosti kisika v ozračju pa 15 %. Obvezni obstoj vode v tekočem stanju – ne pa v uparjenem ali globoko zmrznjenem – obenem pomeni tudi pravšnjo razdaljo planeta od njegovega sonca v sistemu. Najbrž se že iz srednje šole spomnite, da se vse kemične reakcije življenja dogajajo v vodi oziroma s pomočjo vode. To velja tako za tisto začetno sestavljanje organskih molekul iz »prajuhe«, kot tudi za vse današnje življenske procese v celicah organizma – rastlinskega, živalskega ali človeškega. Voda je pač nadvse mnogostransko topilo in kemija življenja na našem planetu je prav toliko odvisna od lastnosti vodne molekule, kot od lastnosti ogljikovega atoma.«

Moral sem občudovati predavateljevo gladko izražanje, ki kljub poljudnemu podajanju ni izgubilo dosti od znanstvene natančnosti.

»Poseben problem za naše vrhunske znanstvenike, ki se ukvarjajo s problemom vesoljskega pogona medzvezdne ladje, pa je, kako razviti takšno tehnologijo, ki bi omogočila ladji zadostno hitrost. Za razliko od avtomatskih vesoljskih sond, ki vsebujejo le razne inštrumente, postavlja človeška posadka na medzvezdni

Že od pubertete dalje, ko možgani nehajo pridobivati na masi, začnejo slabeti spominske sposobnosti, hitrost iskanja in umeščanja podatkov polagoma upada, v nevronskih zvezah pa vse pogosteje prihaja do napak. Število takih in sorodnih pojavov z rastočo starostjo človeka rapidno narašča.

Po dobrem desetletju prizadevanj in po nešteti neuspehih, zaradi katerih so sčasoma odstopili domala vsi njuni sponzorji, pa sta Szabasy in Nieminen končno le uspela. Ugotovila sta, da je temu staranju možgan, ki so ga dotlej imeli za neizogibno, vzrok pomanjkanje nekega specifičnega encima. Njun postopek je predstavljal avtomatizirano, časovno skrbno planirano doziranje tega encima skozi podkožni vsadek, s čemer sta dosegla, da se je možganska snov na eksperimentalnih primerkih ohranjala natančno v isti kakovosti. To pa je z drugimi besedami povedano skoraj odpravilo »naravno« staranje cerebralne mase v intelektualnem smislu.

To njuno odkritje je v bistvu pomenilo, da naj bi se izrezani človekovi možgani v duševnem, mentalnem smislu skoraj ne starali več. Postali bi praktično nesmrtni – ne sicer čisto dobesedno, vendar pa vsekakor za nepredstavljivo dolgo obdobje. Bilo je mogoče realno upati, da bodo senilnost, starostna demenca in sklerotično pogojena pozabljivost sčasoma nehale biti realne nevarnosti, prav tako pa tudi mnoge bolezni ostarelih, kot so arterioskleroza, Alzhajmerjeva, Parkinsonova in podobne.

To je na določen način pomenilo uresničenje sanj o »*studencu večne mladosti*«. Ljudje bi ostali psihično čili tako dolgo, da bi vsi ostali človekovi organi propadli bistveno prej, kot bi postal senilen. Odkritje Szabasyja in Nieminena je bilo tako epohalno, da je bila kmalu zatem podpisana posebna mednarodna konvencija, v kateri je bilo zapisano, da je zagotovljena »... nepatentirana in brezplačna aplikacija tega postopka vsem ljudem v vseh državah podpisnicah«.

Anton Viter je tisto noč odšel spat z mešanimi čustvi. Radovednost znanstvenika v njem se je borila z nejasnimi pomisleki, vse skupaj pa mu je zamegljevala naraščajoča zaspanost. Dobro se je zavedal dejstva, da sodelovanja na megaprojektu, za katerim stoji poleg Arkadija Namirina tudi sam Vrhovni svet, ne more odkloniti, kajti v tem primeru bi ga njegov direktor brez pomislekov odpustil iz službe. Vendar pa ni bil prepričan, ali se bo njegova nova naloga skladala z njegovimi moralnimi načeli. Po drugi strani pa je bil program CAAP enkratna priložnost, neponovljiva v življenju znanstvenika. Saj itak ne more več pomagati tistemu revežu, od katerega je zdaj ostal le še poldrugi kilogram cerebralne mase.

Mora ga spoznati, mora nekako ... mora govoriti z njim! Mogoče mu lahko kako pomaga. Vsekakor pa je bolje, da to nalogo prevzame on, sicer jo bodo pač dali komu drugemu, ki najbrž ne bo imel nobenih etičnih ali čustvenih pomislekov.

Rezki videofonski signal se je kot skalpel zarezal v dremotno zavest Zuluja Kanange. Odrinil je ohlapno roko speče blondinke s svojih prsi in se prekobalil v postelji, da je lahko vklopil zavarovano zvezo.

»Da?« Nejasno je zaznal svetleče številke ure – 03^h12'.

»Pravkar sem dobil vznemirljivo obvestilo od tistega makaronarja s Falcona.« Glas Arkadija Namirina je izdajal pritajen nemir. »Najprej – pomni, da mora ta najin pogovor ostati v brezpogojni tajnosti. Samo tebi bom to povedal; in če karkoli in kadarkoli pricurlja ven, vedi, da se lahko kar posloviš od življenja. Tam zgoraj je nekaj globoko narobe, kar terja dvoje. Prvič – da jim takoj odklopimo vse zunanje komunikacije in drugič – da jih vse spravimo dol, čeprav so, prekleta reč, komaj dobro začeli. Organiziraj torej vse potrebno za oboje, razumeš?«

»Kaj pomeni ta tvoj »oh«? Saj ne moreš zares obžalovati, da se boš v neprimerljivo krajšem času naučil več in bolje! Jaz se itak kar naprej motim, zlasti v zadnjem času, ko sva obdelovala multitransformacijske funkcije. Datoteke pa se ne seveda morejo zmotiti, njihova vsebina je že neštetokrat prečiščena in preverjena. Pa tudi prenos informacij bo neprimerno hitrejši ...«

»Vem, saj nisem mislil tega. Ampak jaz se ne bom mogel pogovarjati z datotekami, tako kot s teboj, ali pač? Kramljati o ljudeh, otrocih in odraslih, pa o tem, kakšni so in v čem so različni od mene? Pa o tem, v čem vse sem jaz drugačen od njih.«

»No, nekaj tega – veliko od tega – boš našel tudi v datotekah. Čeprav to ne bo tak pogovor, kot ga imava zdaj midva.« Anton se je zamislil in čez nekaj časa dodal: »Veš kaj, če hočeš, bom prihajal na klepet k tebi vsak dan za pol ure po koncu datotečnega pouka, prav?«

»Oh, da, Tony. Zelo bom zadovoljen s tem. Mogoče bom dobil tudi tisti drugi občutek – tisto, kar imenuješ ti veselje. Kako bom vedel, če sem tudi vesel, ne pa samo zadovoljen?«

»Tega ti ne znam razložiti, Brainy. Mislim, da tega sploh ni mogoče razložiti. Lahko pa ti povem, da ko boš prvič vesel, ali ko boš prvič zares srečen – boš to zagotovo vedel. Mogoče ne takoj – mogoče šele čez nekaj časa.« Anton se je nekam odsotno nasmehnil. »Prav gotovo pa v primeru – in tega ti nikakor ne želim – če boš to srečo kdaj spet izgubil.«

Predirljivi signal radijske budilke je neusmiljeno zdramil Martina Slavika iz najlepših sanj, ravno ko je bil na tem, da objame neko zelo zapeljivo rjavolasko. Mora spet preiti na milejše bujenje z glasbo; a kaj, ko se v tem primeru vse prerado dogodi, da zamudi v službo, ker ga kakšna umirjena melodija spet uspava.

Med prhanjem se je z nostalgijo spomnil svoje nekdanje službe na Falconu, ki se je je kljub tamkajšnjemu neudobju spominjal kot neprimerno zanimivejše od sedanjih rutinskih astrofizikalnih preverjanj. Na satelitskem observatoriju so bili takrat skladen, dobro uglašen tim, kljub Luigijevemu občasnemu godrnjanju, Avramovi stalni bahariji glede njegovih uspehov pri ženskah in Larsovi neomajni molčečnosti. Resda niso ves tisti čas odkrili prav nič pretresljivega; pa vendar je obžaloval, ker so bili njihovo štiričlansko posadko izmenjali precej predčasno. Takrat so jim razložili, da je treba temeljito testirati celotno strojno opremo na satelitu. In tako je usoda tedaj njihovo tovariško četverico raznesla v vse smeri. Ubogega Pavoneja je skoraj takoj zatem pobrala srčna kap, Avram se je sklenil poročiti z neko bogato dedinjo in pustiti službo, Lars je odpotoval nazaj na rodno Norveško, njega pa je Zulu Kananga dodelil Ramonu Bastigliji, direktorju megaprojekta Exodus.

Ob misli na svojega šefa se je Martin nakremžil. Le kaj neki vidijo ženske na tem blaziranem latinskem tipu? Takole na pogled je res prava podoba uglajenega svetovljana; njegovo vpljudno vedenje in samozavestni nastop očarata tudi marsikaterega moškega. A Martin je nejasno slutil, da se pod tem loščem skriva prihuljeni plenilec, nevaren vsakomur, ki bi stal na poti njegovemu nezadržnemu družbenemu vzponu.

Škripajoči premični trakovi na pločnikih so bili tudi to jutro prenatrpani kot vedno; dva ali trije so se premikali tako sunkovito, da je večina ljudi ob njih raje hodila peš, nekaj trakov pa je tudi stalo. Martin si s svojo sedanjo plačo – bila je komaj polovica prejšnje na Falconu – ni mogel privoščiti lastnega turbomobila. Zato se je moral pač sprijazniti s tem, da porabi vsak delovnik za pot v službo in nazaj – vključno z vožnjo s podzemsko – dvakrat po poldrugo uro.

Ko je vstopil v svoj tesni delovni kabinet, je zagledal signal prejete elektronske pošte. Privajeno je izbrisal celo kopico

nek drug prostor, v nekakšno karanteno pred mojo definitivno namestitvijo na Casiopejo.«

»Oh, hudika. To pa nama zna popolnoma zmešati štrene. Pa nisi mogel zvedeti, kam te bodo prestavili?«

»Žal ne. Le nek nejasen namig sem ujel, iz katerega lahko sklepam, da bo to pač nekje v kletnih prostorih Tehničnega centra.«

Anton je zadržal sapo; kletni prostori Tehničnega centra so bili menda dolgi več kilometrov. Ko se je končno poslovil od Brainyja, je skušal obdržati karseda veder izraz na svojem obrazu.

Talia Kaminski je bila že od nekdaj docela zaverovana v svoj poklic, tako je komaj kdaj razglabljala o svojih lastnih dejanjih.

Njenega delavnika ni bilo konec pozno popoldne, kot je to veljalo za vse druge v njeni skupini. Kolegi so menili, da pač dela do pozno zvečer; dejansko pa je pogosto trmasto obdelovala kak trd oreh skoraj do svita. Včasih jo je po tako prečuti noči premagal neslišen jok in nekaj časa je mazohistično uživala v lastni izčrpanosti. V korist svojega poklica se je že tolikokrat zavestno odpovedala vsaki obliki zasebnega življenja, da je nazadnje iz njenega spomina izginila vsaka predstava o tem, čému se sploh odpoveduje.

Ni vedela, kdaj je postala *deloholik* in ni se zavedala, kdaj je njena zaverovanost v lasten poklic postala že prava obsedenost. Ukvarjanje s subatomskimi delci se ji je tako zelo zalezlo pod kožo, da so se ji kar naprej vračale žive sanje, v katerih se je ukvarjala z njimi. Dvakrat ali trikrat se je v sanjah celo domislila rešitve nekega problema, ki se ji je zdel v budnem stanju nerešljiv.

Ob tistih redkih trenutkih, ko si je dovolila malce premišljati

o sebi, se je zavedala, da so mnogi njeni stanovski kolegi ljubosumni na njene dosežene uspehe. Bila je javna skrivnost, da se vsi njeni direktni tekmeci bojijo, da jih bo tudi s projektom Gama ponovno prekosila kot vedno doslej. Mnogi so se norčevali iz njene vizije o nevtrinskem prenosu podatkov, predvsem zato, ker so slutili, da ga utegne uresničiti.

V delovni skupini Talie Kaminski ni bilo videti nobene hierarhije, ne na zunaj, še manj pa na znotraj. Vsakemu gostu, ki ni poznal nobenega od njih, se je zdela Kaminskijeva kot snažilka, ki si privošči malo počitka med znanstveniki.

Za vodjo skupine bi vsak gotovo imel inženirja Ruperta Tobina, že zato, ker je bil vedno brezhibno oblečen. Fatima Akiba, matematičarka, ki je bila Sarinih let, je hotela z vsakomer staviti, da si Tobin kravate tudi v postelji ne razveže. Vsi člani grupe so vedeli, da je Rupert Tobin po splošnem mnenju eden izmed petih najboljših strokovnjakov na svetu za področje vede, ki ima tako zapleteno ime, da ga je že izgovoriti težko. O *telenanotehnologiji* je Tobin vedel toliko, kot nihče drug.

Biolog Ian Veerhoven, specialist za genetiko, je bil molčeč, navidez celo zaspan človek zgrbljenih ramen, ki se je odeval tako nemarno, da ga je Sara imela za kurirja, ko ga je prvič videla. Kar nekaj časa je trajalo, predno je sprevidela, da njegova ležernost ni poza, ampak da gre pri tem za nekaj povsem drugega. Veerhovenovo ponižno vedenje je bilo znamenje dejstva, da je nakopičil v sebi že toliko znanja, da se je zdaj zmožgal zavedati lastne nevednosti.

Njegov prispevek k digitalizaciji strukture DNK verig, ki ga je objavil še kot podiplomski študent, ga je že tedaj uvrstil med deset najbolj cenjenih genetskih biologov sveta. A njegova splošno znana odljudnost mu je preprečevala, da bi ga imenovali za vodjo nekaterih velikih biokibernetskih projektov. Tudi nekaj najslovitejših svetovnih univerz mu je ponujalo profesuro, a jih je prezirljivo zavrnil, enako kot tudi članstvo

je vodja Vrhovnega sveta na političnem področju. Menda se na njunih redkih srečanjih pogovarjala kot enak z enakim. O nakupu teh štirih inštitutov je Namirin Kanangi dovolil na tiskovni konferenci povedati le namig, da je to storil v interesu megaprojekta Exodus, posredno torej v dobro vseh ljudi.«

»Hozana, ti res naš veliki dobrotnik,« sem sarkastično pripomnil.

Nekoč je naneslo, da je Sarina sostanovalka Naomi Ganga nekam odpotovala in Sara me je za nekaj ur vtihotapila k sebi. Prinesel sem nekaj prigrizka in steklenko rizlinga. Vendar pa sva se teh dobrot lotila šele pozneje, ko sva si bila že potolažila tisto drugo, nujnejšo lakoto.

Imela sva prižgan holovizor, ne toliko zato, da bi ga gledala, pač pa bolj zato, ker nama je njegov zvok pomagal doseči vsaj delno zasebnost. Zato sem bil tembolj presenečen, ker mi je Sara na lepem pomigala, naj utihnem. Očitno jo je pritegnilo neko reklamno besedilo.

»Edinstvena priložnost! Ohranite sebe, svoj lastni JAZ za bodoča stoletja! Podarite svojim prapravnukom tisto najdragocenejše, kar imate – samega sebe! Crionic d. d. vam jamči, da bo na podlagi svoje revolucionarno nove tehnologije ohranil živi zametek vaše lastne, originalne osebe, ki bo nato tako nespremenjena dočakala daljno bodočnost! Postopek odvzema neznatnega vzorca vašega tkiva je povsem neboleč, vaše navodilo glede časa in namena odmrznjenja vzorca pa je za nas ne le etično, ampak tudi pravno zavezujoče, kar nadzira Državna agencija za kloniranje.«

Sledili so običajni podatki o lokacijah dobaviteljev, ceni, pogojih plačila in drugem, vendar je Sara že pridušila zvok in se obrnila k meni.

»Veš, to novost zadnje dni kar naprej oglašujejo na vseh kanalih. Kaj pa ti misliš o tem, ljubi?«

»Kaj jaz mislim? Nič.« Najbrž sem reagiral tako kategorično prav zato, ker sem bil prav jaz resen kandidat za dolgo zamrznjenje – pa ne le koščka svojega tkiva, ampak kar celotne moje osebe. »Vem sicer, da današnja tehnologija na področju krionike lahko uspešno zamrzne karkoli za skoraj poljubno dolgo. Le tega ne vem, koga naj bi sploh zanimala takšna reč.«

»Oh,« je menila Sara, »nedvomno se bodo interese že našli, že zaradi privlačne novosti te ideje kot take. Mislim pa, da Crionic ponuja pavje perje. Edina genetično ustrezna rešitev ohranjanja življenja za resnično dolga obdobja je to, s čemer se ukvarjamo mi v skupini Kaminskijeve.«

Oglasil se je njen čajnik in stekla je v kuhinjski kot. Vrnila se je z dvema skodelicama čaja ter posladkom. Sara ni nadaljevala pomenka o krioniki, ampak je obrnila pogovor na druge reči. Menila sva se o tem in onem, tudi o njeni službi; ker je pri tem kar naprej omenjala svojo šefinjo, se mi je zazdelo, da jo kar preveč kuje v zvezde.

»Ti to svojo Kaminskijevo očitno visoko čišlaš, kajne?« sem jo vprašal.

Pogledala me je izpod obrvi. »Mojo Kaminskijevo? Če me že vprašuješ po profesorici doktor Kaminskijevi, ti bom povedala tisto, kar bi ti rekel vsak kvantni fizik na svetu. Ona je preprosto genij – vsaj na svojem področju raziskave brezmasnih subatomskih delcev. Brez nje gotovo sploh ne bi bilo naše delovne skupine. Jaz bi zdaj najbrž čemela za pol manjšo plačo v kakem zakotnem laboratoriju in se tam ukvarjala s kakšnim rutinskim testiranjem. Saj veš, da sem morala po tistem incidentu z Bastiglijo opustiti svoj podiplomski študij in Kaminskijeva me je takoj po preizkusu mojega znanja vključila v svojo skupino. Hej, Peter – nikaner ne lokaj samo čaja, sicer boš ti kriv, da bom morala sama pojesti vse tole pecivo in se bom zredila kot pujsa!«

par dodatnih polen na najin ogenj. Temna senca netopirja je hušknila tik mimo naju, nakar je zajadrala nekam proti nabrekli rumeni luni, katere ošabno svetli soj je spremenil najini telesi v igro srebrnkaste luči in temnih, prosojnih senc. Vprašanja in odgovori, hrepenenje in boleost, potovanje in cilj, obljuba in izpolnitev ...

Spokojno sva sedela; držal sem Saro okrog toplih ramen in nisem mislil na nič določnega. Nejasno sem se zavedal, da je najin razkošni kres medtem že skoraj dogorel in da dremotno žerjavico počasi prekriva pepel. Potemneli Eden vsenaokrog naju nama je šepetaje dopovedoval, da sva zdaj varna v njegovem dobrotljivem objemu in da lahko brezskrbno zaspiva.

4. Sredi idile

Neko popoldne me je Sara peljala s seboj na predavanje svoje šefinje Talie Kaminski. Bila je tako razvneta in polna navdušenja, da sem se nekaj tega nalezal tudi sam. Sedela sva čisto v ozadju velike kongresne dvorane. Sara mi je pokazala nekaj najbolj imenitnih znanstvenikov, ki so zasedli prvih nekaj vrst, in mi prišepnila, da so med njimi nekateri, od katerih lahko pričakujemo kritično diskusijo.

Predsedujoči je narahlo potrkal po mikrofonu, se sklonil k njemu in napovedal nastop doktorice jedrske fizike Talie Kaminski, ki da ima uvodni referat. Potem je hotel še nekaj pleteničiti o hvalevredni podpori dobrohotnih sponzorjev, ko je na presenečenje vseh v dvorani Kaminskijeva preprosto prikorakala na oder in si nataknila očala.

»Preskočila bom uvod,« je rekla s svojim odločnim baritonom, »ker se mi to zdi nepotrebno zapravljanje časa. Saj itak vsi vemo, da smo tu zbrane same učene glave, zato je izmenjava komplimentov med nami odveč.«

V dvorani je nastala osupla tišina, celo običajnega predsedanja in pokašljevanja ni bilo slišati.

»Vsi smo seznanjeni z dejstvom, da so bili že od sredine dvajsetega stoletja najbolj zagnani vizionarji med človeškimi znanstveniki prav obsedeni z morebitnim medzvezdnim potovanjem. Vendar pa je bilo njihovo znanje dolgo časa vklenjeno v znano Einsteinovo mejo svetlobne hitrosti, ki pač neizprosno velja za premikanje kakršnih koli snovnih delcev.

priznala vsa svoja dejanja, ne pa tudi tega, kdo ji je to naročil, čeprav so jo zaradi tega strožje obsodili. Najbrž je bil njen nov športni kabriolet kar zadostna kompenzacija za tistih nekaj mesecev zapora. Vsi člani Kaminskijeve skupine pa so itak vedeli, kdo je bil njen naročnik, kajti na sodni obravnavi jo je zagovarjal zastopnik stalne Bastiglijeve odvetniške pisarne.

Njihova interna pravila so dovoljevala, da lahko vsaka dežurna oseba podrema na kavču, ki je bil nameščen v vsakem kabinetu, saj bi jo v primeru potrebe itak zbudil zvok nove alarmne naprave; imeli pa so tudi oboroženega nočnega čuvaja.

Sicer pa se vse te mesece, odkar so se vselili v te razkošne nove prostore, ponoči nikoli ni dogodilo ničesar. Predno se je Sara zleknila na čvrsto in hladno površino ležišča, je s pogledom ponovno preletela svetlobne indikatorje, ki so vsi žareli v pomirjujoče zeleni barvi.

Sara ni vedela, koliko časa je takole napol dremuckala, ko je do njenih nosnic prilebdel nek komaj zaznaven vonj, ki pa ga spočetka ni znala opredeliti.

Nekaj trenutkov se v svoji prijetni zaspanosti ni mogla odločiti, ali je vredno, da vstane in pogleda, kaj neki povzročča ta duh – tedaj pa jo je vrgel pokonci presunljivo zavijajoč zvok internega požarnega signala, vsi indikatorji pa so živčno utripali v rubinasto rdeči barvi alarma.

Sara je planila skozi vrata svojega kabineta na hodnik in v tem trenutku se je nekje z leve do njenih nosnic prisukljaj zaudarjajoč vonj po smodu.

Nekaj tli – o bog, saj to je v centralnem laboratoriju, kjer obratuje njihov megapospeševalnik! Pogledati mora, poskusiti mora, ali bi lahko sama kako pogasila požar, predno se bolj razgori, skušati mora priklicati kakšno pomoč – nočnega čuvaja, gasilce, kogarkoli!

Naslednjo sekundo jo je iz šob na stropu oblil tuš samodejnega sistema gašenja. Zamižala je in se z iztegnjenimi

rokami opotekala po hodniku vse tja do zadnjih dvokrilnih vrat. Stegnila je roko, da jih odpre, a je zavreščala od bolečine, kajti kljuka je bila vsa razbeljena od vročine. Oh, moj Bog – kako naj vendarle odpre ta vrata? Zatipala je za robcem v hlačnem žepu – a v tem hipu so vrata treskoma odletela vstran, njo pa je silovit ognjeni vzbuhan pahnil po tleh, da se je leže podrsala po gladkem podu hodnika.

Še vsa omamljena od eksplozije se je Sara okorno zravnila v sedečo lego, z levico si je morala zastreti del obraza pred neznosno vročino, ki je zapuhtela vanjo.

Cel laboratorij je bil en sam rumeno plameneči inferno. Orjaški ognjeni snopi so sikali skozi prazne okenske odprtine ven, posamični zublji pa so prodirali tudi proti njej, v hodnik, vsak je imel na vrhu sukljajočo se trombo črnega dima. Grozljivi prizor je nekaj trenutkov tako hipnotično pritezal Sarin pogled, da jo je zdramil šele rezek pok nečesa, kar je razneslo znotraj laboratorija.

Ven mora – čimprej mora ven, na varno! Tukaj jo čaka strahotna smrt, če se bo le še trenutek obotavljala, kajti tudi voda iz samodejnih razprševalnikov je nenadoma presahnila. Smodeča se plastika je grdo zaudarjala in naraščajoča vročina plamenov jo je pekla po obrazu in rokah. Bil je skrajni čas, da pobegne, če se noče tudi sama scvreti.

Stokajoč se je dvignila na kolena in nagonsko zbežala po hodniku – stran, samo stran od pekla, ki je stezal svoje grozljive kremplje po njej.

Čez nekaj hipov je zagledala vrata svojega kabineta in prijelo jo je, da bi jih odsunila in bliskovito zgrabila vsaj del svoje najpomembnejše dokumentacije. Od te norosti jo je odvrnilo dejstvo, da so se ji že začeli smoditi lasje na tilniku; zdaj se je začela pospešeno prebijati skozi dušeci polmrak hodnika proti glavnemu izhodu. Z nogo se je zadela ob nekaj na tleh, nerodno zakrilila z rokami in padla postrani na tla. Ponovno

Mislim, da se bova laho pogovorile še nocoj, razen če se ona le ne bo preveč pozno vrnila spat.«

»Hvala ti, punca. Mimogrede, zate pa bi bilo dobro, ko bi sukala pri delu tudi svoje možgane tako spretno, kot sukaš svoj dolgi jeziček.«

Vsak prosti trenutek, ko nisem zaposlen s svojim specialističnim usposabljanjem, preživljam s Saro. Kadarkoli moja zamaknjenost vanjo za trenutek toliko popusti, da se zavem lepotne napake – neizogibnosti mojega skorajšnjega slovesa od nje – siloma odženem take grozeče misli nekam v podzavest.

Dolgo sem odrival od sebe dejstvo, da postajam vse bolj razpet med svojim življenskim poslanstvom in edino ljubeznijo svojega življenja.

Delal sem se, kot da ne obstaja nič takega; vendar pa je to obstajalo in z vsakim dnem mi je bilo težje vzdrževati utvaro, da tega ni. Nenehno sem moral misliti, kako lahkomišleno sem bil pred leti začel plesti sanjsko lep cvetlični venec svojega popotovanja po Vesolju, ki pa se je začel zdaj počasi spreminjati v trnjevo krono.

Čutil sem, da je sebično in neiskreno, da še vedno zadržujem zase skrivnost, da sem trdno odločen pilotirati Escort. Počutil sem se kot strahopetec, ker si Sari še nisem upal povedati, da bo najinega razmerja najbrž kmalu konec.

Preklete – ne najbrž, ampak gotovo; saj je bilo moje zgodovinsko potovanje do Hopea nekakšna nespremenljiva stalnica, samoumevni cilj mojega študija in mojega bodočega življenja sploh. V tem pa mi je čas mineval kot blisk, dnevi so se naglo pretapljali v tedne, v mesece ...

Sari sem seveda slejkoprej moral odkrito priznati, da sem tudi jaz na spisku kandidatov za pilota Escorta. To sem neke noči, ko sva objeta uživala v tihi skladnosti, resnično storil.

Moje priznanje je Sara sprejela molče; ni planila v jok, ni mi očitala, ni me skušala pregovoriti. Še pogledala me ni, samo še bolj se je stisnila k meni, kot da bi v nasprotnem primeru že kar zdaj odšel od nje za vedno.

Zavedal sem se, da pri tem svojem priznanju nisem bil do nje popolnoma iskren in to me je odtlej nenehno grizlo. Še vedno sem jo namreč pustil v utvari, da je poleg mene v igri še kar precej drugih, povsem enakopravnih kandidatov za Escortovo odpravo.

Nisem se ji še upal povedati, da so iz širšega spiska kandidatov že zdavnaj izločili vse manj primerne in oblikovali ožji spisec, ki je vseboval vključno z mojim le štiri imena. Prav tako sem ji bil tedaj zamolčal tisto najbolj pomembno: da sem glede na seštevek svojih točk celo prvi na tem ožjem spisku in da bi me drugi – Li Čeng – zamenjal samo v kakem nujnem primeru. Tak nujni primer pa je vključeval samo mojo smrt, mojo resno obolelost ali moj prostovoljni odstop.

Čas je mineval in s tem je naraščala tudi nujnost, da se soočim z realnostjo. Moral sem si priznati, da ne živim v pravljici, da mi ne bo pomagala kakšna dobra vila s svojo čarovno paličico.

Sprijazniti se bom moral z dejstvom, da vsaka reč v življenju človeku na določen način odvzame vse druge reči. Tudi moje življensko poslanstvo odpotovati na Hope, mi bo neizprosno odvzelo moje pristrčno sožitje s Saro. Vedel sem, da bo Sara s tem bližajočim se trenutkom ubežala mojim rokam in očem; toda upal in verjel sem, da bo lahko živela v mojem duhu do konca mojega življenja.

Vendar pa – ali mi bo to zadostovalo? In ali bo to zadostovalo njej, revici, ki se še ne zaveda kratkotrajnosti najinega razmerja? Če jo zapustim, bom postavil na laž iskrenost svoje ljubezni; s tem bom izdal ne le ubogo Saro, ampak tudi samega sebe in vsa moja čustva do nje.

Pred mojimi duhovnimi očmi so se neštetokrat odvijali prizori mojega vkrcavanja na Escort, ki naj bi me kmalu

Prvi vesoljski obiskovalec iz davnine, skrivnostno bitje, ki pa je po sestavi in videzu čisto podobno nam, revivalom! Popotnik na nekakšnem okornem splavu, ki ga poganja še nuklearna fisija, že zdavnaj opuščena oblika pretvorbe energije. Pogumni pustolovec, ki je nekoč zdavnaj pustil za sabo vse, kar mu je bilo ljubega in se odpravil v neznano, v nepovrat, ki si ga najbrž ni znal niti predstavljati. Nespametni heroj, ki mu je kljub nepojmljivo počasnem načinu premikanja uspelo, da je premagal prostranstva, neverjetno razsežna za njegove pojme. Naši množični mediji so nadvse slikovito opisovali vsa ta dejstva in okrog gostobesedno napihnjene predstave tega junaka načarali nek čudovit herojski obstret.

Sčasoma pa je to prenehala biti novica vredna poročanja, in tudi jaz sem na tisti potujoči relikviji bolj ali manj pozabila. Nekaj kronos pozneje, ko sem bila že skoraj odrasla, je nanoslo, da sem med brskanjem po mentalnih trakovih spet naletela na kratek zapis, ki je poročal o tem, da se je oddaljenost tistega prada plovila od Novuma že toliko zmanjšala, da dovoljuje prenos mnogoplastne globinske slike. Ko pa sem to sliko videla, me je zajelo bridko razočaranje: nejasna podoba nekakšne krionizirane mumije pač ni potrjevala nič od poprejšnjega čara, ki se je zdaj izkazal kot namišljen.

Zadnje čase me vse bolj pogosto obhajajo prav nenavadne, celo čudaške misli. Še dobro, da nihče drug ne sluti, kaj premišljam ob takih prilikah. Ko bi namreč kdorkoli drug kaj izvedel o tem, bi mi gotovo rekel, da sem duševno motena in mi resno predlagal zdravljenje pri psihonicu.

To se mi dogaja navadno zgodaj zjutraj, ko ne spim več, vendar pa še nisem čisto zbudena. V tem vmesnem stanju doživljam nekakšno čudno odtujenost od vsega, kar me obdaja.

Ne da bi to hotela, me tedaj odnese v neko stanje intenzivnega sanjarjenja, ko sploh ne morem več ločevati domišljjskih podob od stvarnosti. Tedaj moje predstave o nekdanji civilizaciji

na Zemlji postanejo tako žive in tako popolnoma podobne resničnemu bivanju v tistih prazgodovinskih časih, da to osupne tudi mene samo.

Ob takih priložnostih premišljam o nečem, kar bi vsi drugi imeli najbrž za nesmiselno – sprašujem se, kakšen je pravzaprav moj izvorni genetski zapis. Zastavljam si čudno vprašanje – komu v celem Vesolju sem najbolj podobna? Čeprav se zavedam muhavosti naključnih mutacij DNK verige, se mi v podzavest vedno znova prikrađa neka meglena slutnja ... In ta slutnja se nanaša na nekoga iz daljnje preteklosti.

Na neko že zdavnaj umrlo osebo na Zemlji.

Imena te osebe pa si še vedno ne dovolim priklicati v svojo zavest. Z vsemi silami se borim proti temu – saj bi bilo to celo zame, ki si včasih dovolim raznorazna čudaštva, preveč absurdno. V takih bitkah s samo seboj pa zmagujem – čeprav vse teže – samo podnevi. Ponoči, v sanjah, pa je moja zavest potisnjena nekam v ozadje, lahko se samo še medlo brani. In ponoči dobro vem, *kdo* je ta oseba iz zemeljske preteklosti – a zjutraj se tega nikoli ne morem več spomniti.

Zadnje čase pa se mi vedno pogosteje dogaja, da se moje nočne sanje zjutraj nočejo povsem razbliniti, ampak da se podaljšajo v nekakšno prehodno obliko polspanca. Tedaj se intenzivnost in čustvenost mojih sanjarij stopnjuje prav do nesmisla. So jutra, ko se prebujam vsa v solzah; iz neznanega razloga sem vsa pretresena, drhtim in se še dolgo ne morem pomiriti.

Tega si ne znam razložiti. Ti občutki so mi jasni in logični samo nekaj sekund po prebujanju, takoj zatem pa postanejo tako megleni, da ne najdem v njih nobenega smisla. Arhimedu si tega ne upam omeniti. Lahko bi sicer terjala od njega, da mi omogoči enkratno posvet z Afrodito; ona mi je bila svojčas zelo blizu in je tedaj znala uganiti marsikaj, česar sama še nisem znala vprašati. A tudi za to se ne morem odločiti.

Še sama se ne zavedam, kako da sem kar na lepem v kabini svojega enoseda.

Peljem skozi meni neznanu pokrajino, v neznanu smer; preko tlakovane površine, nato preko trave in skozi grmičje, mimo drevesnih debel, ki se mi zdijo prečudno znana. Vem, da je ta smer edina prava, v to sem trdno prepričana; vsakič, ko moram spremeniti smer, moje roke same vedo, kam morajo zasukati krmilo. Potem postane goščavje pregosto; moram izstopiti in spet me lastne noge nosijo v čisto določno, edino pravo smer.

Vem, da hodim, da skoraj tečem svojemu ljubemu nasproti.

Ni mi mar, kako daleč je še od mene, vseeno mi je, kako dolgo ga bom morala iskati. A srce mi dopoveduje, da to iskanje ne bo predolgo. Slutim – ne, zatrdno vem – da ga bom kmalu našla.

In tokrat ga ne bom zapustila; ne bom dovolila, da bi še kdajkoli odšel od mene.

Ne, to ni mogoče.

Odpre se mi pogled na nekaj, kar mi je znano – kar sem bil nedvomno že videl! Na Zemlji, pred svojim nespametnim odhodom, tedaj, ko sem bil resnično srečen.

Zagledam razsežen log; sredi njega rastejo v vijugavi vrsti čokate breze, vsaka ima vrhu svojega temnega debla celo množico svetlejših, kuštravih poganjkov. Slišim mrmranje potočka, ki teče ob vznožju teh brez, a ga še ne vidim. Nad logom se vzpenja položen grič, na gosto porasel z resjem. Nekoliko naprej prehaja log v gručo dreves, ki tvorijo podolgovat oval. So neverjetno raznolika; od vsake vrste je tu le par primerkov – saj to je lahko zasadila samo roka razumnega bitja! Lipa, dve napol zraščeni rdeči bukvi, planinski bor, trepetlika, breza, trije macesni, vrba žalujka ...

Srce mi živahno tolče, vsega me preplavljajo spomini z Zemlje. Spomini na moja doživetja na tistem drobnem, nepomembnem kamenčku, ki plava ves samotni nekje neskončno daleč v Vesolju. Spomini na Cono, na tisti čarni rezervat okrog astrodroma, spomini na nekdanjo srečo. Na čas, ki ga ni več ...

Težko pogoltnem, trdno stisnem pesti, borim se z neumnim, neprimernim ganotjem, ki me hoče prevzeti. Preklete, le zakaj me je ta vražji robot sploh pripeljal semkaj, med te kulise, ki tako verno prikazujejo davno mrtvo preteklost? Zakaj mi Hopeovci ne pustijo pozabiti reči, ki so odšle v nepovrat, zakaj mi tako neusmiljeno odpirajo stare rane? Obide me panična groza, strah pred nečim, čemur ne vem imena – mogoče pred samoto in blaznostjo. Kako naj verjamem svojemu spominu, koliko sem lahko gotov, kaj je res? Moj izgubljeni svet – moje nekdanje življenje na Zemlji ...

Kot v sanjah zakorakam po suhi, šelesteči travi. Sledim potočku, ki si je bil izdolbel svojo vijugavo strugo globoko med mahovjem; zvok njegovega žuborenja narašča in zdaj zaslutim, da sem že blizu slapa. Zdaj stečem brezglavo naprej, naravnost skozi gosto grmovje, šibe me pekoče udarjajo po obrazu, po rokah, spotikam se skozi podrast, sklanjam se pod niskimi vejami.

Nezmotljivo vem, v kateri smeri je tista jasa – tista *najina* jasa.

Še okrog tega debelega debla, potem nekoliko navzgor, zdaj že slišim šumenje slapa, pa mimo trojčka bukev, skozi resje, čisto blizu sem že, tla so tu prekrita s preprogo mahu. Razgrnem veje jasminovega grma – in tu je jasa. Vsa tiha je, srebrnkasta v soju mesečine.

Na skrajnem robu jase razločim zdaj dva vitka, pokončna obrisa, ki se v svojem zgornjem delu rahlo nagibata drug proti drugemu. Da – to ni privid! To sta brez dvoma debli tiste endemične stebraste tise – enia gom nardaka.

To sta tisti edinstveni drevesi, ki vedno rasteta samo v paru ali pa sploh ne. To je neločljiva dvojica, ki sva jo s Saro videla nekoč, nekje – pred neskončno dolgim časom na nekem drugem svetu. Njuni temni senci se stapljata v eno samo, čvrsto sta objeti v nemem sporazumevanju.

Tja moram, hitro. Skušam steči tja, spotikam se po valovitih tleh, neučakano, od same razvnetosti mi pohaja sapa. Zdaj sem nenadoma ves plah, začutim, kako se mi stiska vsa notranjost. Razburjeno se oziram naokrog, pridržujem dih, moje noro, nesmiselno pričakovanje naglo kopni. A tu ni nikogar.

»Sara!« V spokojni, svečani tišini odzvanja skozi temino moj plašni, vprašujoči klic, domala krik.

»Tukaj sem, ljubi.« Tisti znani, predragi glas v mojih ušesih.

»Tukaj sem, kot sem ti bila takrat obljubila.«

Iz temnikaste sence obeh tis se počasi izlušči še temnejša dekliška postava. Stopa bliže, še malo, zdaj je samo še korak od mene. A tega zadnjega koraka ne naredi, ampak obstane – in jaz vem, zakaj je obstala.

Drhtim, vsa moja notranjost je kot napeta struna, obotavljam se, ne morem verjeti. Potem se nagnem k njej, še malo. Tudi ona se nagne k meni, začutim dotik njenih ustnic na svojih, rahel kot metuljeva krila, njen dih se pomeša z mojim. V tem hipu prostor in čas postaneta laž – izginila so svetlobna leta razdalje, ni več zapravljenih let. Tu sva samo še midva.

Zdaj je vse dobro.

Čutim Sarin ljubeči, tolažilni objem, njen zasopli dih na svojih prsih, bogati vonj njenih las v svojih nosnicah. Čvrsteje jo objamem in jo privijam k sebi. Čutim, da me strah polagoma zapušča. Hvaležen sem tistim neznanim silam, ki so mi milostno naklonile še eno priložnost. Držal jo bom takole, pri meni. Ne bom se premaknil. Nikoli, nikoli več je ne izpustim. Ostala bova skupaj, za vedno.

Neločljiva dvojica.